ABBIE CHALGOUM

IK BLIJF BIJ JE

2021 Prometheus Amsterdam

Proloog

Ik durf mijn ogen niet te openen. Bang voor de hel die ik heb aangericht. 'Laat mij blind zijn,' fluister ik. Alles om het maar niet te hoeven zien. Plat op mijn buik probeer ik een diepe teug adem te halen. Mijn neusgaten voeden zich met de geur van bedorven karnemelk. Ik knijp nog strakker mijn ogen dicht. Ik wil het niet zien, ik kan het niet zien. Want ik ben bang.

Niet voor de stank. Maar voor de stilte. Het is de ijzige stilte die ik al maanden vrees. Hoe hard ik ook schreeuw, vloek of schop tegen alles wat me lief is. Niets verlaat mijn ruimte. Mijn opgetrokken muren absorberen elk geluid. Ik ben bang, moeder.

Voelen. Ja, even voelen waar ik ben. De ondergrond herken ik. Dit is mijn tapijt in de woonkamer, maar dan vochtig. Zeg maar gerust nat. Ik probeer mijn ogen te openen, totdat een pijnscheut door mijn bovenkamer schiet. Hoofdpijn tot de derde macht. Macht als economische rechtvaardigheid, zoals ik in mijn les zou verkondigen. Mijn les... In de verte hoor ik een zoemend geluid, gevolgd door een ping. Dan nog een ping en nog een. Berichten stromen binnen. Ik ben niet dood?

Als ik mijn onderlichaam beweeg rolt er een fles bij me vandaan. Vluchtig aanschouw ik de ruimte. Er liggen drie flessen wijn. Allemaal leeg. Een aantal bierflesjes, leeg. Op de salontafel staat een fles whisky, leeg. En er liggen twee strippen diclofenac, goed voor vierentwintig pillen... leeg.

‘Wat heb ik gedaan?’ stamel ik hoorbaar voor me uit.

Mijn handen breng ik naar mijn gezicht waar mijn kin klam aanvoelt, haast stroperig. Ik kijk naar mijn trillende vingers en mijn doorweekte shirt. Alles zit vol braaksel. Ik help mezelf overeind via de bank en stommel naar de badkamer. Met mijn blik afgewend passeer ik de spiegel. Ik durf mezelf niet onder ogen te komen, dus in een rechte lijn loop ik naar de douche. Mijn zwetende handen openen de kraan en ik dompel mezelf onder een koude waterstraal. Ik spoel me schoon. Mijn kleren, mijn lichaam, mijn ziel. Ik zuiver mezelf van de resten die aan me kleven en me herinneren aan een vreselijke nacht. Mijn maag krimpt ineen wanneer ik besef wat ik heb gedaan. Ik huil. Harder dan het water vallen kan, huil ik.

Waarom Ab? Waarom heb je een einde aan je leven willen maken? Minuten gaan voorbij wanneer ik uit de douche stap. Het ruisen van kletterend water heeft weer plaatsgemaakt voor het zoemen. Ik kleed me vluchtig om en ga op zoek. Tussen de armleuning en het kussen van de bank vind ik mijn telefoon. Eindelijk. Maar zodra ik erop kijk, valt hij uit. Alsof ik toen nog niet wist dat de duivel ermee speelde. Natuurlijk wel, ik was allang gevallen voor haar.

Nee, Ab. Nee! Zeg het niet. Laat haar niet toe. Kijk dan wat ze heeft aangericht. Ik moet... Ik moet opruimen. Alles opruimen. Zodat ze het niet ziet.

Ik plaats mijn telefoon in de oplader en veeg mijn ogen droog. Maar het lukt niet. Ik blijf huilen. Ik raap wat flessen op en breng ze naar de keuken. Daar maak ik een sopje om me vervolgens te ontfermen over de kotsvlek in het tapijt. Poetsen, schrobben en dweilen. Alles moet schoon zijn. Blinken, voordat ze komt. Hoe laat is het eigenlijk?

Wanneer ik mijn telefoon bekijk staan er elf gemiste oproepen in beeld. Elf?! Mijn hart gaat tekeer wanneer ik de naam van mijn

teamleider lees. Het groepshoofd van het Valuascollege heeft me gebeld. Ik open WhatsApp en er verschijnen ontelbaar veel berichten. Het bloed suist door mijn aderen nu mijn hartslag op hol raakt wanneer ik het eerste bericht lees:

'Dit is geen goed teken. We proberen je al een tijd te bereiken, maar je neemt niet op. Je hebt je eerste en tweede lesuur gemist.'

Ik kijk naar de klok. Het is acht minuten over tien. Het is donderdag 24 januari 2013.

'What the fuck!' klinkt het uit mijn mond. Ik had allang aan het werk moeten zijn. De leerlingen wachten in mijn klaslokaal.

Ik word gebeld. Weer door school. Ik twijfel wat ik moet doen. Iets bedenken. Vlug, bedenk iets. Zeg iets. Vertel dat je vannacht niet hebt geslapen. Dat je doodziek bent. En pas net wakker bent geworden. In blinde paniek smijt ik mijn mobiel op de bank. Ik kan dit niet... Niet mijn werk. Dat is de enige vastigheid die ik nog heb in mijn leven. Ik begin weer te huilen. 'Neem me niet mijn werk af,' smeek ik tegen niets en niemand. Ik ben verlaten, alleen met mezelf. Dus, kom Abbie, verman jezelf, wees een volwassen kerel!

Ik adem diep in, dan langzaam uit en neem op.

'Dag Job.'

'Abbie, je maakt ons ongerust. Gaat het goed met je?'

'Ja, sorry, ik heb ontzettend veel last van mijn nek. Vannacht naar de eerste hulp geweest en daar zware medicatie meegekregen. Nadat ik de pillen heb ingenomen ben ik helemaal knock-out gegaan. Sorry, ik word net pas wakker. Ik stap over vijf minuten in de auto.'

'Oké. Kom maar zo snel mogelijk. De klas wacht op je.'

Met tranen over mijn wangen tier ik door de woonkamer. 'Teringzooi! Wat heb ik gedaan?' Ik grijp mijn sleutels, loop naar buiten en stap in de auto. Bij het starten van de motor, start ook weer de

stem in mijn hoofd. Ze dringt met gespleten tong mijn gehoorgang binnen en roert onheilspellende woorden in mijn bovenkamer. *Ze gaan je niet geloven. Je bent een leugenaar. Een alcoholist. Dit gaat je je baan kosten.*

Ik sla een hand voor mijn mond en ruik voor het eerst mijn adem. 'Gatverdamme.' Bij supermarkt Benders maak ik een noodstop voor kauwgom en een flesje cola en scheur door naar school. Ik parkeer, drink het flesje leeg en stop drie kauwgoms in mijn mond. En ik ren. In volle sprint naar mijn klas en met twee treden tegelijk vlieg ik de trap op naar boven. Van achter de glazen wand doemen langzaam de contouren van de leerlingen op. Mijn blik gaat van de grond richting de ingang van het lokaal. Recht in de ogen van Job.

'Act normal,' fluister ik mezelf toe.

Je hangt, spreekt een stem in mijn hoofd.

Job maakt een grap en ik voeg er behendig aan toe dat mijn goudvis is verdronken en ik hem moest reanimeren. Job lacht. De klas lacht ook en ik neem plaats achter mijn bureau. Oké, fase één is overwonnen. Ik ben binnen.

'Meneer, waar is uw tas?' merkt een leerling op. Verdomme. In alle stress ben ik mijn werktas vergeten. Snel, bedenk een leugen. Nog een leugen, dat kun je best. Binnen een drietal seconden antwoord ik zelfverzekerd: 'Ik heb geen tas nodig. Mijn boeken liggen in de kast.' Stapvoets verleg ik mijn weg naar de beige roldeurkast in de hoop dat het boek van mijn collega er ligt. Gelukkig. Boven op een stapel oude kranten ligt het economielesboek *Pincode*. Eindelijk een beetje geluk. Het eerste seintje voor een positieve wending van deze dag.

Terwijl ik terugloop naar mijn bureau, met een kleine glimlach rond mijn mondhoeken, wijst een leerlinge naar mijn hoofd en zegt bezorgd: 'Meneer, u bloedt.'

Ook de andere leerlingen kijken nu angstvallig mijn kant op. Ik

zie een donkerrode druppel op het boek belanden. In paniek grijp ik naar mijn neus en ren het klaslokaal uit naar de toiletruimte. Ik bots op een collega.

'Gaat het, Abbie?' Ik zeg niets, ik kan niets zeggen. Mijn mond vult zich met bloed. Ik duw de deur open en het tl-licht van het wit betegelde vertrek springt automatisch aan. Mijn hoofd druk ik diep in de wasbak. Ik spoel mijn gezicht schoon en hoor de deur opengaan. Het is dezelfde collega. Maar ik kan het er niet bij hebben. Nu niet.

'GA WEG!' klinkt het verwoestend uit mijn keel. Door het diepe timbre in mijn stem galmt de kreet tegen de muren omhoog. Een stem, die niet meer mijn stem is. De collega schrikt, twijfelt even en verlaat dan de ruimte. Hij verlaat me, zoals iedereen mij zal verlaten. Natuurlijk, het is allang te laat. Ze hebben je door. Het spel is uit.

Ik kijk op en mijn ogen treffen de spiegel. Ik zie mezelf, voor het eerst vandaag. Het bloed begint weer te stromen, langzaam uit beide neusgaten. Mijn ogen zijn rood doorlopen. Mijn blik is onafwendbaar. Ik zie alleen nog mezelf. Ik zie alleen nog...

Het licht springt uit.

Alles is opeens zwart. Gitzwart. En ik ben bang. Het is dezelfde angst als vanochtend, die ik voelde toen ik wakker werd. Ontwakend uit de dood. Maar ik beweeg niet. Nee, ik wil dat het donker blijft. Dat ik niet hoef te aanschouwen hoe het verder met me gaat.

Opeens schieten mijn nekharen overeind. Mijn handpalmen beginnen te zweten, omdat het voelt alsof iemand achter me staat. Ik durf niet om te draaien.

Waar ben je mee bezig?

Ik schrik. Niet omdat ik haar hoor, want ze is er altijd al geweest, maar voor het eerst is ze buiten de vier muren van mijn woon-

kamer. Buiten mijn huis. Buiten haar thuis. Ik wil weg. Ik moet weg. In een poging om te vluchten voor de duivel glijd ik uit en beland op de stenen ondergrond. Daar lig ik weer. Hopeloos, net als vanochtend. Het licht springt aan en ik hoor gelach. Ze lacht me uit. Ik sta zo snel mogelijk op uit angst dat iemand de ruimte binnenkomt. Ik stap een toilet in, draai het slot achter me dicht en ga zitten. Met mijn hoofd in mijn handen flitsen er talloze beelden aan me voorbij. Doemscenario's van ongekende omvang. Mijn ontslag, mensen die erachter komen dat ik ze heb voorgelogen, mijn familie die zich vernedert voelt... het einde van mijn leven.

Het licht springt uit en ik hoor haar weer praten. Haar stem, die ik herken uit duizenden. Haar krassende, hoge toon ademt met me mee. Ze raaskalt. Ze doet alles om mij te kwetsen en elke vorm van kwelling is daarbij geoorloofd. Zij heeft de macht.

Moet ik je alwéér uit een benauwde situatie komen redden? Je bent echt waardeloos. Wat kun je eigenlijk wel? Ja, mensen teleurstellen. Dat is jouw talent. Als je mij toch niet had... Maar wees niet bang, ik blijf bij je.

Ze klopt op de deur van het toilethokje. Tweemaal luid.

Ik verstijf. Dit kan niet. Onmogelijk. Zij kan geen fysieke vormen aannemen.

'Abbie, ik hoorde van de klas dat je een bloedneus hebt. Gaat het?' Het is de conciërge.

Ik slik eenmaal diep en antwoord. 'Ja, het gaat weer goed. Ik heb twee wc-rollen in mijn neus gepropt.' Ik lach. Getraind vrolijk, zoals zo vaak. 'Ik kom eraan.'

De deur van de toiletruimte valt dicht en ik haast me naar buiten om mijn handen en gezicht te spoelen in de wasbak. 'Kom op! Verman je.'

Voorzichtig open ik de deur naar de gang en kijk om de hoek. Niemand te zien, mooi. In versnelde tred wandel ik terug.

Maar eenmaal in de buurt van mijn klaslokaal zie ik Job weer staan. Fuck. Wat moet ik doen? De neuronen in mijn hersenen beginnen in razend tempo lijntjes te leggen. Geplaveide uitwegen. Meld je ziek. Zeg dat je te veel last hebt van je nek en dat je je niet lekker voelt door de medicijnen. Verzin iets. Snel. Zodra ik merk dat Job iets wil zeggen, neem ik het initiatief.

'Hey Job, kan ik je even spreken? Ik voel me echt slecht. Ik heb last van hartritmestoornissen, heb een bloedneus en pijn aan mijn nek.'

'Dat is heftig. Oké, ga rechtstreeks naar de huisarts en hou me op de hoogte. Ik spreek je later wel.'

Terwijl ik naar mijn auto loop echoën zijn laatste woorden door mijn hoofd. Ik spreek je later wel. Ik spreek je later wel. Ik spreek je later wel. *Je hebt het verpest. Hij heeft je door. Hij weet dat je aan het liegen bent.*

Eenmaal thuis trek ik de deur achter me dicht en zak als een kaartenhuis ineen. Het is klaar, ik ben op. Het huilen begint weer opnieuw. Zachtjes snikkend, zodat de buren mij niet kunnen horen. Ongekend hoeveel tranen ik kan laten vloeien, maar het helpt niets. *Ophouden met jammeren nu. Opstaan en ga eten.*

Mijn buik knort van de honger. Ik trek mezelf overeind aan de voordeur. In de lange hal hangt ook een spiegel. Dat moest van haar. Ze wil zich overal kunnen zien om zichzelf te kunnen spiegelen aan mijn werkelijkheid. Boven op het verfolied glas staat mijn 'trots'. De vastelaoves-steek. Prins Abbie de eerste, was ik vorig jaar. De meest geliefde Prins van Venlo... Ach, wie hou ik voor de gek? Het merendeel van de Venlose mannen zouden er *gruuëts* op zijn, maar die trots heb ik nooit gevoeld. Ik deed het om erbij te horen, om te laten zien wat een goed geïntegreerde *Venlonaer* ik was. En nog steeds, daarom hangt hij hier. Omdat anderen dat mooi vin-

den. Terugdenkend doet het vooral pijn. De fijne herinneringen kan ik niet eens naar boven halen. Ik loop naar de keuken, op zoek naar eten. Koelkast, leeg. Voorraadkast, leeg. Er is niks. Alles is zo leeg als ikzelf.

Ik laat mijn handen op het keukenblad rusten en begin weer te huilen. Ik kan maar niet stoppen met huilen. En waarom? Waarom huil ik? Er is niemand die me ziet, niemand die het merkt. Niemand om de show voor te stelen. Moet ik schreeuwen dan? Luid schreeuwen totdat ook mijn eigen muren op me afkomen en zij me weer liederlijk dronken voert? Nee!

Ik trek een vleesmes uit het houten blok dat voor me staat en zet de scherpe punt tegen mijn hals. Hoe kom ik hieruit? Allah, vertel het me dan! Als jij het allemaal zo goed weet. Hoe kom ik hieruit? Ik vraag u... Nee, ik smeek u, hoe kom ik uit mijn problemen? Uit mijn leugens, uit de stemmen in mijn hoofd. Uit deze... nachtmerrie.

Ik begin meer kracht op het mes te zetten, totdat ik door mijn betraande ogen een foto zie op het magneetbord. Een momentopname van onze aankomst in Nederland, precies dertig jaar geleden. Op de afbeelding staat mijn oudste broer Cellick, strak in een bruin maatpak. Als een stoere gangster van tien jaar en een hele kop groter dan zijn drie jaar jongere broertje, El Bachir. El is netjes gekleed in een gestippelde blouse en korte broek. Terwijl wij in de lens van de polaroidcamera kijken, is de blik van mijn zus Latifa op mij gericht. Waakzaam op haar kleine broertje, zoals altijd.

Er hangt nog een foto naast. Van mij, aan de hand van mijn moeder. De bruingeel uitgeslagen foto ken ik door en door, maar toch lijkt ze nu veranderd te zijn. Het is alsof mijn moeder naar me kijkt en glimlacht. Alsof ze wil zeggen: mijn zoon, ik ben er voor je.

Ik word op slag rustig, denkend aan haar. Aan haar eigen strijd in het bestaan. Hoe zij de levensloop van iedereen onder contro-

le probeerde te houden, wellicht tegen beter weten in. Maar een moeder stopt niet met het geven van liefde aan haar kinderen. Ze is altijd bij me. Voor altijd aan mijn hand, zoals op die foto van ons vertrek naar Nederland. Februari 1983.

Wat een gezicht moet dat zijn geweest.